

Väses af L.V.

Storgå den 24 mars 1887.

Min Käre Pärfar och Hofaste Väder!

Kan du förlåta en svigtande son, son
för egen vinnings skull, d. v. s. för att
tillfredställa en länge närd önskan,
velat beröfva dig den ålderdomens
glädje och fröjd, Herren beredt
dig uti dina närmastes små
plantor, som ju äro dig så kära
framför alla öfriga Finlands
och hela verdens barn. Kan
du det? Visst kan du, och du
vill ^{det} ju. Derföre gifver jag
dig nu denna försäkran, och
jag vet att du litat på den: fa-
miljen Nyberg öfvergifver ih-
itt kära "Ämila" och skall
ej heller anse det såsom någon
slags uppoffring, att der, fortfarande
såsom hittills, tillbringa sina
somrar, till vår gemensamma

helsa, trefnad och glädje, och fin.
"Man får ej alls hvad man
vill" är ett ofta anlitadt tröste-
och maningsord, äfven i vårt
hem, då barnen fåfängt bedja
att få en af sina önskningar
uppfyllt. Jag hade glömt detta
vid tanken på egen önskan.
Gud har lärt mig att jag
handlat själviskt och att
jag sökt benämta min själv-
viska ådra med tal om
helsans kraf. Han har sagt
mig, att samvetsförebäcker
äro vida vägnar svårare
att bära än tanken på
olidfrestadt begär och
till någon del iubillade far-
hågor för barnens helsotill-
stånd.
Döm mig ej strängare
än jag förtjenar. Jag har

geskriften förverkligandet af en dröm oftast med för

varit öfvertygad om behöfvet
för oss att söka ett annat
sommar-ställe. Denna öfoer-
tygelse har återväckt till lif
den redan nedtystade längtan
efter kafs ~~strand~~^{slutt} och öppen
sjö med djupa stränder
och fria, öfverskådliga gjärdar.
Nödvändigheten att lemnas Aivila
väckte med denna återuppväck-
ta längtan, och jag förbisag allt
som gjorts och allt som ännu
kande göras för att redusera
Aivilas mindre helsosamma
läge till ett minsta möjliga.
Jag förbisag att vi ännu äro
unga och kunna röra på oss
till sjöns och lands, men
att du blir äldre med hver-
je år och i samma morior-
ligare. Jag förbisag den tom-
het vi skulle lemnas efter oss
på Aivila, och värlighe-

alla mina behag, utan en enda af de många ofa-

terna, som två mils afstånd
skulle förorsaka, att fylla denna tom-
het. Jag förbisåg det inflytande
på själens helhet, som våra
sommarsvivelser på Björkud.

Den utöfvat och fortfarande skall
utöfva på oss alla. Jag släppte
kroppens och sinnenas kraf-
framom själens och sam-
vets. Allt detta förblinade
mig. Men jag har ej varit
lügen under hela den tid,
dessa tankar stridt inom
mig. Nu har jag fått viss-
het. Och jag har med detta
bref bekräftat denna viss-
het. Jag kan åter vara lügen.

Mottag således of öf åter och
sök ej med ett enda ord för-
neka vårt, ^(Sinnas och. milt jemli. förneka) efter långt stund fat-
tade beslut, som Herren Gud
skall välsigna. Din upprik-
ligt tillgifne och tacksam-
me Son Permet.

Öfvermanas län, öfvergifva vi det ej
afven de stora lefva i postverkinner, med